

“भीठे बच्चे- बाबा सँग स्नेह र सम्मान राख्यौ भने बाबाको आशीर्वाद मिलिरहन्छ, मायाको खिया उत्रिदै जान्छ।”

प्रश्न:- यो चैतन्य बगैंचामा कति फूलहरू फुल्दै फुल्दै नन्, कोपिलाको कोपिला नै रहिरहन्छन्- किन?

उत्तर:- किनकि पुरुषार्थमा सुस्ती छ, याद गर्ने जुन समय छ त्यतिबेला सुतिरहन्छन्। सुत्नेहरूले आफ्नो समय त्यसै गुमाइदिन्छन्। जिन सोया तिन खोया। कोपिला नै रहिरहन्छन्। सदैव गुलाबको फूल उही हो, जो देवी-देवता धर्मको अलराउण्ड पार्टधारी छ।

गीत:- यह वक्त जा रहा है.....

ओम् शान्ति। यो कसले सम्झायो? बेहदका बाबाले सम्झाउनुभयो बच्चाहरूलाई। बेहदको जुन घडी छ त्यसमा अहिले बाँकी थोरै समय अथवा केही मिनेट रहेको छ। घण्टा गयो, बाँकी केही मिनेट रहेको छ। जो राम्रो समझदार बच्चा छन् उनीहरूले जान्दछन्- नम्बरवार त छन् नि। गुलाबको फूल हुन्छ तिनीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छ। यहाँ पनि गुलाबको फूल छन् तर उनीहरूमा कोही नफक्रेको कोपिला छन्, कोही थोरै फक्रेका छन्। तिमी देवी-देवता धर्म पनि सदैव गुलाब जस्तो छ, सदैव अलराउण्ड पार्ट बजाउने वाला। तिमी सबै धर्महरूमा उच्च भन्दा उच्च धर्मवाला सदैव गुलाब हो। अरू धर्मवालाहरू फेरि नम्बरवार छन्, कोही चम्पा छन्, कोही चमेली छन्, कोही टांगर छन्, कोही आँक छन्। बगैंचा त हो नि। सबै धर्मको बगैंचा हो। बच्चीहरू जान्दछन्- उच्च भन्दा उच्च धर्म हो नै देवी-देवताहरूको। जब सीजन हुँदैन तब मुखडी पनि रहँदैन, कोपिला फूल पनि रहँदैनन्। (बाबाले आज बगैंचाबाट एउटा ठूलो गुलाबको फूल, एउटा सानो फूल, एउटा आधा फक्रेको फूल, एउटा कोपिला, एउटा नफक्रेको कोपिला, एउटा मुखडी... यस्तो भेराइटी ल्याएर सन्दलीमा राख्नु भएको छ) अब हेर, मुखडी पनि कुनै कच्चा छ, कुनै आधा फक्रेको छ। कुनै फुलेको छ, कुनै नफक्रेको कोपिला छ। कुनै ओइलाउँछ, बिलकुल फक्रदै नन्। वास्तवमा यस्तै हुन्छन् नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- पुरुषार्थमा सुस्ती नगर। यस्तो कोपिलाको कोपिला नै नरहनु। कोही आधाको आधै रहन्छन्, नम्बरवार छन्। जान्दछु- यस हालतमा यसले के पद पाउला? समय धेरै कम छ। घडी बनेको छ, सुईलाई बदल्न त सकिदैन। युक्तिले यस्तो बनाउनु पर्छ, जो निशानी रहोस्। यहाँबाट सुरु भएर काँटा अब यहाँसम्म आइपुगेको छ। जीरो देखि सुरु भएर फेरि काँटा (सुई) १२ सम्म आएर पूरा हुन्छ। त्यस्तै यस चक्रमा पनि पहिला देवी-देवता धर्म निस्कियो, अहिले छ अन्त्य। जब देखि बाबा आउनुभयो तब देखि गनिन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चे, टाइम वेस्ट नगर (समय खेर नफाल)। बाबालाई याद गरिराख। जति याद गछौं त्यति विकर्म विनाश हुन्छ। विकर्म त सबैबाट भइरहन्छ। यस्तो कसैले नसम्झियोस्- हामीबाट (भूल) हुँदैन। यस्तो अहंकार कसैले नराखोस्। विकर्म त धेरै गुप्त पनि बन्छ। त्यसबाट धेरै सम्भाल राख्नु छ। यस घडीबाट तिमीलाई समयको बारेमा थाहा त लागिहाल्छ। मनुष्यहरू त सम्झन्छन्- कलियुग अहिले बच्चा नै छ। एकदम घोर अध्याँरोमा छन्। अहिले तिमीले मरेकालाई जगाउनु छ। सबै उठेर बाबालाई याद गर्नु पर्छ। जिन सोया तिन खोया अर्थात् याद गर्ने जुन समय छ त्यसलाई गुमाउनु छैन, नत्र मुर्दाको मुर्दा रहनेछौ। कोही त कोपिला नै रही रहन्छन्। तूफानमा राम्रो-राम्रो कोपिलाहरू पनि झर्छन्। फूल पनि झर्छ भने

२०७५ असोज ५ शुक्रबार २१-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 कोपिलाहरू पनि झर्छन्। फेरि काँडाको काँडे रहन्छन्। दैवी घरानामा त आउँछन् तर प्रजामा आउँछन्।
 तिमी हौ नै गुलाबको बोटको। तर यसमा खुशी हुनु छैन। मनुष्यहरूले भन्दछन्— फलाना स्वर्ग गयो, तर के
 बन्यो? त्यसको पनि कारण होला नि। यो त बच्चाहरूले बुझ्न सक्छन्। जति बाबाको धेरै सेवाधारी बच्चा
 हुन्छ त्यति नै ऊ प्रिय पनि धेरै हुन्छ। यो त सामान्य कुरा हो। सपूत, आज्ञाकारी, इमानदार बच्चाहरू आमा-
 बुवालाई प्यारो लाग्छ। मायाले एकदमै बे-इमानदार बनाइदिन्छ। थाहा पनि लाग्दैन कि हामीबाट धेरै ठूलो
 लापर्बाही हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— जसले गर्छ उसले पाउनु नै छ। यस्तो विकर्म नगर्नु जसले गर्दा सजाय
 भोग्न परोस्। कुनै विकर्मको यहाँ पनि सजाय पाउँछन्। कर्मभोग हुन्छ, गर्भजेलमा पनि कर्मभोग हुन्छ।
 त्यसबाट बडो होशियारी पूर्वक छुट्नु छ, माया एकदम शैतान छ। त्यसैले परमप्रिय बाबालाई हर समय
 याद गरिरहनु पर्छ। जसरी लौकिक बुवाले आफ्नो बच्चाहरूलाई जान्दछन्, त्यस्तै पारलौकिक बाबाले पनि
 हरेक बच्चालाई जान्नुहुन्छ। बाबा स्वयं बसेर बताउनु हुन्छ— म केवल यस एउटै तनमा आउँछु। कति धेरै
 बच्चा छन्। अझै धेरै आउँछन्। वृक्ष बढ्दै जान्छ। भगवानको अगाडि भक्तहरूको भीड हुन्छ। शिवको
 मन्दिरमा यति भीड हुँदैन। यहाँ त तिमीलाई थाहा छ— कति भीड हुन्छ। सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजधानी
 स्थापना हुनु छ। यी कुरामा बुद्धि बडो विशाल चाहिन्छ। भक्तहरूले जो यति भक्ति गर्छन्, उनीहरूको
 सम्मुख भगवान् आउनुभयो भने कति भीड होला!

तिमीलाई थाहा छ— बाबा हामीलाई राजयोग सिकाइरहनु भएको छ तर घरमा रहँदा फेरि पनि भुल्छन्। यो
 यस्तो विचित्र कुरा हो जो साथ रहँदा पनि भुलिहाल्छन्। यति लव, रिगार्ड रहँदैन। सियोमा खिया लागेको
 छ भने त्यसले चुम्बकलाई तान्न सक्दैन। योग र ज्ञान पनि होस् तब खिया निस्कन सक्छ, परमात्माको
 आशीर्वाद पनि चाहिन्छ नि। मायाको खिया लागेको छ, कुनै चीजलाई खिया लागेको छ भने मट्टितेलमा
 ढुबाउँछन्। तिमी पनि योगबाट खिया निस्कन्छ। आत्मा पवित्र हुँदै जान्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ—
 बच्चे, फूल बनेर देखाऊ। त्यो समय पनि छिट्टै आउँछ जब तिमी कसैको सामुने बस्नेछौ भने तुरुन्त
 उसलाई साक्षात्कार हुन थाल्नेछ। ब्रह्मा र विष्णुको साक्षात्कार त धेरैलाई हुन्छ। डायरेक्शन दिन्छन्—
 बी.के.को पासमा जाऊ। ब्रह्मा पनि बसेका छन्, ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू पनि बसेका छन्। पछि गएर धेरैलाई
 साक्षात्कार हुन्छ। बाबा साक्षात्कार गराउनु हुन्छ— तिमी त्यहाँ जाऊ, मैले त्यहाँ राजयोग सिकाइरहेको छु,
 यसबाट तिमी यो पद पाउन सक्छौ। छ पनि सेकेन्डको कुरा। मनमनाभव। मलाई याद गर्नु भन्ने सूर्यवंशी
 बन्छौ। त्यहाँ हुन्छ दैवी वंश र यहाँ छ आसुरी वंश। कति राम्रो सँग सम्झाइन्छ। कुनै चीजलाई मसिनो
 बनाउनको लागि कुटिन्छ नि। भवनको फाउन्डेशन बलियो बनाउनको लागि कति मेहनत गर्छन्। बाबा पनि
 भन्नुहुन्छ— जति हुन सक्छ मलाई याद गर। शिवपुरी र विष्णुपुरीलाई याद गर। भित्र आफै सँग यो कुरा गर्नु
 पर्छ। पहिला आफै सँग चिन्तन गरेर फेरि कुरा गर्नु पर्छ— सम्झाउनको लागि। तिमीलाई पनि सम्झाउनु छ।

अब बच्चाहरूले प्रदर्शनीमा कति मेहनत गर्छन्। छ सबै सम्झाउनु पर्ने कुरा। केवल स्लोगनबाट कसैले
 बुझ्न सक्दैन। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— देवी-देवताहरूलाई राज्य कसरी मिल्यो? भगवानुवाच— म
 राजयोग सिकाउँछु, भन्दछु— मलाई याद गर। शिवपुरी र विष्णुपुरीलाई याद गर। अब प्रदर्शनीमा पनि
 बच्चाहरूले राम्रो सँग सम्झाउनु छ। मेडिटेशनको बारेमा पनि सम्झाउनु छ। हामी पनि मेडिटेशन गर्छौं।

२०७५ असोज ५ शुक्रबार २१-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
हिँड्दा-डुल्दा बाबालाई याद गर्दै बाबा सँग कुरा गर्दै रहन्छौं। जस्तो कुनै प्रोग्रामको लागि कहीं जानु पर्ने छ
भने बुद्धिमा रहन्छ- आज फलानोको पासमा हामीलाई जानु छ। प्रोग्राम मिल्नासाथ बुद्धि दौडिरहन्छ।
समय नजिक आउँछ, बुझ्नेछन्- अब हामीलाई जानु छ। तिमीलाई पनि भित्र यो रहनु पर्छ- अब हामीलाई
जानु छ बाबाको पास। यो पुरानो खाल छोड्नुछ। शिवपुरीमा जानु छ। यो रावणपुरीलाई छोड्नुछ। यो अति
छी-छी फोहोरी दुनियाँ हो। अहिले हामी संगममा बसेका छौं। यो तमोप्रधान शरीर हो। बाबा भन्नुहुन्छ-
मलाई याद गरिरह्यौ भने तिमी आत्माहरूलाई शिवपुरी लैजान्छु। कृष्णले त लैजादैनन्। त्यसैले यो बुझ्नु
पर्ने कुरा छ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ- म शिवबाबालाई याद गर। अहिले तिमी राजयोग सिकिरहेका छौ। तिमीलाई
शिवपुरीमा आउनुछ, फेरि विष्णुपुरीमा जान्छौ। यो सम्झाउन त सहज छ नि। शिवपुरी मुक्तिधाम भएर
विष्णुपुरी (जीवन मुक्ति) मा जानु छ। सबैको पिता एक हुनु हुन्छ। मुख्य यो सम्झाउनु छ। बाँकी जति पनि
स्लोगन आदि बनाउँछौ, व्यर्थमा खर्च हुन्छ। चित्र त सबै तिम्रो पासमा छ। कराँचीमा तिम्रो पासमा कति
आउँथे। ठूलो मैदानमा टेबल-कुर्सी राखिएको हुन्थ्यो। जो आउँथे उनीहरूलाई बसेर सम्झाउँथ्यौ। पहिला त
यति ज्ञान थिएन। अहिले त एकदम सहज ज्ञान मिलेको छ। बाबालाई पनि जान्दछौ। बाबा हुनु हुन्छ
स्वर्गका रचयिता। उहाँको आदेश छ- मलाई र वर्सालाई याद गर। चित्र देखाएर त्यसको बारेमा सम्झाऊ।
पहिला त सम्झाउँदा सुन्दा-सुन्दै ध्यानमा जान्थे। त्यो समय त तिमीहरू सानो-सानो कोपिला थियौ।
बाबाको सारा चमत्कार थियो। डोरी तानिदिनु हुन्थ्यो। अहिले त बुझाउन अति जरुरी छ। आजकल त
मानिसहरू पनि धेरै खराब छन्। फाराम नभराई उनको बारेमा थाहा लाग्न सक्दैन। जसरी त्यो बेरिस्टरी
आदि पढाउने टिचरहरू हुन्छन्, उहाँ बेहदका बाबा कति ठूलो टीचर हुनु हुन्छ। ती टिचरहरूले त बेरिस्टर
बनाउन्छन्। बीचैमा शरीर छुट्यो भने त बेरिस्टरी पनि समाप्त। अर्को जन्ममा कहाँ त्यो चल्छ र! यहाँ तिमी
जे पनि गछौ, त्यो साथमा लिएर जान्छौ। आत्मामा संस्कार रहन्छ। हो, सानो बच्चाहरूको कर्मेन्द्रियहरू
सानो हुनाले बोल्न सक्दैनन्। कर्मेन्द्रियहरूद्वारा केही गर्न सक्दैनन् तर संस्कार त लिएर जान्छन् नि। यो हो
अविनाशी ज्ञान, ठूलो भए पछि फेरि आएर ज्ञान लिन्छन्। त्यो आत्मा फेरि अवश्य आउँछ। कहीं न कहीं
कसैको कल्याण गर्नेछ। आफ्नो माता-पितालाई पनि यस तर्फ तान्नेछ। सानो बच्चा भए पनि मम्मा-
बाबालाई देख्ने बित्तिकै उनको प्रेमको आकर्षण हुन्छ। कर्मेन्द्रियहरू सानो भएको कारण कुरा त गर्न
सक्दैनन्। तर प्रेम रहन्छ साथी तर्फ।

यो ज्ञान बडो विचित्र, रमणिक र सिम्पल छ। कोही त एकदम यस्ता छन् जो काँडाको काँडै रहन्छन्।
सत्ययुग हो गुलाबको बोट। अहिले त काँडा छन्। फेरि उनीहरूमध्ये कुनै कोपिलाहरू निस्किरहेछन्। सदैव
गुलाब पनि छन् फेरि तिनीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। प्रजामा पनि आउँछन् नि। कोपिला बनेर फेरि
ओइलाएर समाप्त हुनु, यो पनि कुनै पढाइ भयो र! कोपिला बन्दको बन्दै रह्यो भने प्रजामा जान्छन्। जो
फूल बन्छन् उनीहरू राजाईमा आउँछन्। बाबा बगैँचामा जानु हुन्छ, अनि बच्चाहरूलाई सम्झाउनको लागि
फूल पनि लिएर आउनु हुन्छ। यदि अहिले पुरुषार्थ गरेर फूल बनेनौ भने पछि धेरै पछुताउनु पर्छ। एक त
विकर्मको बोझ शिरमा छ नै, फेरि अझ सजाय खाएर प्रजा पद पाउनु, त्यो के कामको भयो। यो त बुझ्दछौ-

२०७५ असोज ५ शुक्रबार २१-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
हाम्रो दैवी राजधानी स्थापना भइरहेछ। हरेकलाई जान्न सक्दछु को-को के बन्छन्? दिलमा रहन्छ- यसले
कति सम्म पढिरहेछ, के बन्छ? राम्रो पढ्ने रहेछ भने दिल देखि प्यार गर्नु हुन्छ। बुझ्नेछु, यो राजाईमा
आउँछ। पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुन्छ। नपढ्नेहरू फेरि धेरै पछुताउन्छन्। समय अति कम छ।
फेरि यति गेलप पनि कसरी गर्न सक्छौ? बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चा बनेर र फेरि विकर्म गन्थौ भने त सयगुणा
दण्ड भोग्नु पर्छ। जेलमा जाने वाला कति चोरहरूको धन्धा नै हुन्छ- सजाय खानु, जेल जानु।

अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ उच्च भन्दा उच्च महाराजा-महारानी सूर्यवंशी बन्ने। नम्बरवार त छन्
हैन! जो भागन्ती हुन्छन् उनीहरूको के हाल हुन्छ! बाबा कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ तर तकदिरमा छैन
भने सम्झदैनन् फेरि भाग्य बनाउने वालाले के गर्न सक्नुहुन्छ र? बाबा त भन्नुहुन्छ- फूल बन, बाबालाई
नभुल। यस्तो बाबाको हात कहिल्यै नछोड्नु। माया अजिङ्गरले काँचै खाइदिन्छ। यस्तो लापर्बाही गर्नुछैन
जसले गर्दा आफ्नो राज्य भाग्य गुमाउन परोस्। फेरि कल्प-कल्पान्तर यस्तै चलन देख्नमा आउँछ जस्तो
अहिले देख्दछौ। कसैको सतोप्रधान चलन छ, कसैको रजो, कसैको तमो...। ग्रहचारी पनि राम्रो राम्रो
बच्चाहरूमा धेरै कडा बस्छ। भित्रको कालो, बाहिरको राम्रो। असावधानी भयो भने आत्मा कालो हुन्छ।
परछाया कालो पर्छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- एक कानले सुन, अर्को कानबाट फेरि निकालि देऊ, आसुरी
कुराको लागि कान बन्द गरिदेऊ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकिलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सधैं विकर्म विनाश गर्ने लगनमा रहनु छ। कुनै पनि विकर्म अहिले नहोस्, यसको सम्हाल गर्नु
छ।
- २) मायाको ग्रहचारीबाट बच्नको लागि ईभिल कुराबाट कान बन्द गर्नु छ। आफ्नो चलन
सतोप्रधान बनाउनु छ। भित्र बाहिर सफा रहनु छ।

वरदान:- अमृतबेलाको आधारमा सारा दिनको दिनचर्यालाई ठीक राख्ने सहज पुरुषार्थी भव

जसरी ट्रेनलाई लिकमा खडा गरेपछि स्वतः लिकमा चलिरहन्छ, त्यसैगरी दिनहुँ अमृतबेला
यादको रेखामा बस। अमृतबेला ठीक भयो भने सारा दिन ठीक हुन्छ। अमृतबेलाको जग
पक्का छ भने सारा दिन स्वतः सहयोग मिलिरहन्छ र पुरुषार्थ पनि सहज हुन जान्छ। जो सधैं
बाबाको याद र श्रीमतको रेखा भित्र रहने सच्चा सीता छन्, उनीहरूको नस-नसमा एक रामको
स्मृतिको आवाज रहन्छ।

स्लोगन:- बाबाको मदतलाई ग्रहण गर्नको लागि बुद्धिलाई एकाग्र गर।